

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania J. K.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w W.
o zwrot nienależnie pobranych świadczeń,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 września 2023 r.,
wniosku pełnomocnika odwołującej się o uzupełnienie postanowienia Sądu
Najwyższego z dnia 13 lipca 2022 r., sygn. akt II USK 542/21

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 351 § 1 k.p.c. strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. Zgodnie z art. 361 k.p.c. te zasady stosuje się odpowiednio również do postanowień sądu.

W niniejszej sprawie pełnomocnik z urzędu ubezpieczonej wnioskiem z 19 maja 2023 r. wniósł o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2022 r., sygn. akt II USK 542/21 w zakresie rozstrzygnięcia o zwrocie kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu poprzez przyznanie i wypłacenie ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Apelacyjnego w Warszawie r.pr. M. R.

tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej J. K. z urzędu, w dodatkowej kwoty 1.350 zł powiększonej o należy podatek od towarów i usług, bowiem w dniu 19 kwietnia 2023 r. Trybunał Konstytucyjny w sprawie o sygn. akt SK 85/22 orzekł, iż § 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 68 ze zm.) jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 82 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Następnie w dniu 20 kwietnia 2023 r. Trybunał Konstytucyjny w sprawie o sygn. akt SK 53/22 orzekł, iż § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 68 ze zm.) w zakresie, w jakim przewiduje wysokość opłaty stanowiącej koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszonej przez Skarb Państwa udzielonej przez radcę prawnego z urzędu w wysokości niższej niż stawka minimalna opłat za czynności radców prawnych określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.), wydanym na podstawie art. 22⁵ ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2022 r., poz. 1166), dotyczących stawek minimalnych w sprawach prowadzonych z wyboru, jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 82 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Pełnomocnik wskazał, że wskazane przepisy były podstawą orzeczenia o kosztach pomocy prawnej udzielonej w niniejszej sprawie z urzędu.

Wniosek pełnomocnika ubezpieczonej należało uznać za nieuzasadniony. W sentencji postanowienia z 13 lipca 2022 r. znalazło się rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, które oparte zostało na przepisach, które obowiązywały w momencie orzekania. Ponadto, wniosek pełnomocnika został złożony po terminie dwóch tygodni od doręczenia mu odpisu postanowienia, a zatem po terminie określonym w art. 351 § 1 k.p.c., co skutkowało oddaleniem wniosku.

Z tego względu należało postanowić jak w sentencji (art. 398²¹ w związku z art. 391 § 1 i w związku z art. 361 i art. 351 § 1 k.p.c.).

[SOP]

[ms]